

каза. Той наричаше Христа „Учителю благи“ и казваше, че изпълнилъ четиритѣ положения на Мойсеевия законъ, т. е. надвилъ на всички слабости въ човѣшкия животъ, но когато Христосъ му казва, че въ него има възможность да побѣди и туй послѣдното, въ него се забѣлѣза една неготовность.

Всички съврѣменни християни сте именно въ тази послѣдна стадия. Вие знаете, че Христосъ е благъ, четиритѣ заповѣди на Мойсея сте изпълнили, но като дойде до послѣдната, че трѣбва да ликвидирате, спирате се и казвате: мога ли да раздамъ всичкото си имане, мога ли да бѣда толкова серсеинъ, че да ми се смѣятъ хората? Затуй отъ всички се изисква едно будно съзнание, едно правилно разбиране на тази вътрѣшна философия на живота. Туй, което ни спѣва сега, то е, че ние повече се занимаваме съ своитѣ наслѣдствени чѣрти, мислимъ за баща си, за майка си, за дѣда си, за баба си: какви въпроси сж разрѣшили, но точно за себе си не мислимъ. Когато дойде да разрѣшаваме нѣщо за себе си, ние минаваме бѣгло, не се спираме върху своя духъ, върху своята душа, върху своя умъ и върху своето сърце, и ако даже се спремъ, ние се спираме върху туй, което обществото изисква. Ние сме толкова повърхностни! Запримѣръ, нѣкой иска да стане пръвъ министъръ въ България. Това е единъ вътрѣшенъ стремежъ, но повърхостенъ. Нѣкой иска да стане ученъ човѣкъ. Това е единъ вътрѣшенъ стремежъ но повърхостенъ. Не, въ човѣшката душа има вложено нѣщо по-дълбоко отъ това, което ти искашъ: да стенишъ пръвъ министъръ.